

**WEERSTA
ME**

WEERSTA ME

T A H E R E H M A F I

Vertaald door Sandra C. Hessels

Twitter mee: #WeerstaMe
Vind de auteur: @taherehmafi
Vind ons: @blossombooks

NUR 285 / 051901
© MMXIX Nederlandse editie: Blossom Books
© MMXIX Tahereh Mafi
Originally published by Harper, an imprint of HarperCollins.
Oorspronkelijke titel: *Defy me*
Nederlandse vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference
Nederlandse omslagbelettering: Shiralee Kat
Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

**Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje
naar info@blossombooks.nl of vind ons op [blossombooks.nl](https://www.blossombooks.nl).**

TOUCHING JULIETTE-TRILOGIE:

Vrees me (deel 1)

Verwoest me (deel 1,5)

Breek me (deel 2)

Versplinter me (deel 2,5)

Vertrouw me (deel 3)

Heel me (deel 4)

Schaduw me (deel 4,5)

Weersta me (deel 5)

KENJI

Ze schreeuwt.

Ze schreeuwt alleen maar woorden, denk ik. Het zijn maar wóorden. Maar ze schreeuwt ze. Luid en krachtig, zo hard ze maar kan, met een pijn die bijna overdreven lijkt. Het veroorzaakt een verwoesting die ik nooit voor mogelijk had gehouden. Het is net alsof ze... implodeert.

Het lijkt niet echt.

Ik bedoel, ik wist wel dat Juliette sterk was, en ik wist ook dat we het ware bereik van haar gave nog niet hadden ontdekt, maar ik had me nooit kunnen voorstellen dat ze hiertoe in staat was.

Hiertoe:

Het plafond splijt open. Schokken als van een aardbeving kruipen krakend langs de muren omhoog, splijten de vloer en doen mijn tanden ratelen. De grond onder mijn voeten beeft. Mensen staan als bevroren op hun plek, ook al trillen ze, ook al trilt de hele ruimte om hen heen. De kroonluchters zwaaien te snel heen en weer en de lampen flitsen onheilspellend. En dan, met een laatste schok, komen drie van de gigantische kroonluchters los uit het plafond en vallen in splinters op de vloer.

Kristal vliegt alle kanten op. De zaal is zijn halve lichtbron kwijt en opeens is het lastig te zien wat er precies gebeurt. Ik werp een snelle blik op Juliette en zie haar staren met open mond, helemaal verkrampt als ze alle

vernietiging in zich opneemt. Ik realiseer me dat ze een ogenblik geleden gestopt moet zijn met gillen. Maar dit kan ze niet tegenhouden. Ze heeft de energie al de wereld in gestuurd en nu...

Hij moet ergens naartoe.

De schokken zigzaggen met hernieuwde krachten door de vloer, maken nieuwe scheuren in de muren en de stoelen en de mensen.

Ik geloof het eigenlijk pas als ik het bloed zie. Het lijkt nep, een seconde lang, al die slappe lichamen in die stoelen met hun opengereten borstkas. Het lijkt toneelspel, een slechte grap, een matige toneelvoorstelling. Maar als het bloed begint te stromen, dik en stroperig, dwars door kleding en bekleding heen dringt en langs bevroren handen op de grond druipt, weet ik dat we dit nooit meer te boven kunnen komen.

Juliette heeft zojuist in één klap zeshonderd mensen vermoord.

Dit komen we nooit meer te boven.

Ik baan me een weg tussen de stilgevallen, verbijsterde, maar nog ademde lichamen van mijn vrienden door. Ik hoor Winstons zachte, aanhoudende gejammer en Brendans regelmatige, geruststellende reactie dat de wond niet zo erg is als hij eruitziet, dat hij het wel zal redden, dat hij wel erger heeft meegemaakt en overleefd...

En ik weet dat mijn prioriteit nu Juliette moet zijn.

Als ik bij haar aankom, trek ik haar tegen me aan. Haar koude lichaam dat nergens op reageert, doet me denken aan die keer dat ik haar aantrof toen ze over Anderson heen gebogen stond en een pistool op zijn borst gericht hield. Ze was zo angstig – zo verrast – door wat ze had gedaan dat ze nauwelijks een woord wist uit te brengen. Ze zag eruit alsof ze diep in zichzelf was weggekropen, alsof ze een klein kamertje in haar brein had ontdekt en zich daarbinnen had opgesloten. Het duurde wel even voor ik

haar weer naar buiten wist te krijgen.

En die keer had ze niet eens iemand gedood.

Ik probeer weer wat warmte en besef tot haar te laten doordringen, ik smeeek haar om weer bij te komen, om terug te keren naar zichzelf, naar het hier en nu.

‘Ik weet dat dit een en al chaos is, maar je moet dit echt van je af schudden, J. Word wakker. Kom uit je gedachten. We moeten hier weg.’

Ze knippert niet eens.

‘Prinses, toe nou,’ zeg ik terwijl ik haar zachtjes door elkaar schud. ‘We moeten nu gaan...’

Als ze nog steeds niet beweegt, besluit ik dat ik geen andere keus heb dan haar weghalen. Ik begin haar achterwaarts weg te sleuren. Haar slappe lichaam is zwaarder dan ik had gedacht, en ze maakt een zacht, piepend geluidje dat haast een snik lijkt. Angst knettert door mijn zenuwen. Ik knik tegen Castle en de anderen dat ze moeten gaan, dat ze zonder mij moeten maken dat ze weggkomen, maar als ik omkijk en zoek naar Warner, besef ik dat ik hem nergens kan vinden.

Wat er vervolgens gebeurt, beneemt me de adem.

De hele kamer kantelt. Mijn blikveld wordt zwart, trekt weer op, en krijgt dan donkere randen. Het is een duizelingwekkend moment dat hooguit een seconde duurt. Ik voel me uit evenwicht gebracht. Ik struikel.

En dan, ineens...

Juliette is weg.

Niet figuurlijk. Ze is letterlijk weg. Verdwenen. Het ene moment heb ik haar in mijn armen, het volgende moment niet meer. Ik knipper heel snel, overtuigd dat ik nu toch echt mijn verstand aan het verliezen ben, maar

als ik de zaal rondkijk, zie ik dat de toeschouwers in het publiek zich roeren. Hun kleren zijn gescheurd, ze hebben schrammen op hun gezicht, maar blijkbaar is niemand dood. In plaats daarvan komen ze overeind, verdwaasd, en zodra ze beginnen rond te schuifelen, geeft iemand mij een heel harde duw. Ik kijk op en zie Ian tegen me tekeergaan, me opdragen in beweging te komen nu we nog een kans hebben, en ik probeer terug te duwen en hem te vertellen dat we Juliette kwijt zijn – dat ik Warner nergens zie – maar hij hoort me niet en duwt me vooruit, het podium af. Als ik het geroezemoes van het publiek hoor aanzwellen tot een gebrul, weet ik dat ik geen keus heb.

Ik moet gaan.

WARNER

‘Ik vermoord hem,’ zegt ze en ze balt haar kleine handen tot vuisten. ‘Ik vermóórd hem...’

‘Ella, praat geen onzin,’ zeg ik en ik loop weg.

‘Er komt een dag...’ zegt ze als ze achter me aan holt met tranen in haar ogen. ‘Ik zweer het je, als hij niet ophoudt jou pijn te doen, dan doe ik het echt. Wacht maar af.’

Ik lach.

‘Het is niet grappig!’ roept ze uit.

Ik draai me naar haar om. ‘Niemand kan mijn vader vermoorden. Hij is ondoodbaar.’

‘Niemand is ondoodbaar,’ zegt ze.

Ik negeer haar.

‘Waarom doet je moeder niks?’ vraagt ze en ze pakt me bij mijn arm.

Als ik haar in haar ogen kijk, ziet ze er anders uit. Bang.

‘Waarom houdt niemand hem tegen?’

De wonden op mijn rug zijn niet meer vers, maar op een of andere manier doen ze nog steeds zeer. Ella is de enige die van de littekens afweet, die weet waarmee mijn vader twee jaar geleden op mijn verjaardag is begonnen. Vorig jaar, toen alle families bij ons op bezoek kwamen in Californië, was Ella mijn kamer binnengestormd omdat ze wilde weten waar Emmaline

en Nazeera naartoe waren verdwenen, en ze betrapte me terwijl ik in de spiegel naar mijn rug aan het staren was.

Ik heb haar gesmeekt niets te zeggen, niemand te vertellen wat ze heeft gezien, en ze begon te huilen en zei dat we het iemand moesten vertellen, dat ze het tegen haar moeder zou zeggen, en toen zei ik: 'Als jij het aan je moeder vertelt, krijg ik alleen nog maar meer problemen. Zeg alsjeblieft niks, oké? Hij zal het niet nog een keer doen.'

Maar dat deed hij dus wel.

En deze keer was hij kwader. Hij zei tegen me dat ik nu zeven jaar oud was, en dus te oud om te huilen.

'We moeten iets doen,' zegt ze en haar stem trilt een beetje. Weer rolt er een traan over haar wang en ze veegt hem gauw weg. 'We moeten het tegen iemand zeggen.'

'Hou op,' zeg ik. 'Ik wil er niet meer over praten.'

'Maar...'

'Ella. Alsjeblieft...'

'Nee, we moeten...'

'Ella,' zeg ik, haar in de rede vallend. 'Ik denk dat er iets met mijn moeder aan de hand is.'

Haar gezicht betreft. Haar woede neemt af. 'Wat?'

Al wekenlang ben ik doodsbang om de woorden hardop te zeggen en mijn angsten zo echt te maken. Zelfs nu voel ik dat mijn hart sneller klopt.

'Wat bedoel je?' vraagt ze. 'Wat is er met haar aan de hand?'

'Ze is... ziek.'

Ella kijkt me aan en knippert. Ze is in de war. 'Maar als ze ziek is, kunnen we haar toch beter maken? Mijn moeder en vader kunnen haar beter maken. Ze zijn zo slim, ze kunnen alles beter maken. Ik weet zeker dat ze dat met jouw moeder ook kunnen.'

Ik schud mijn hoofd en voel mijn hart heel snel kloppen. Mijn hartslag dreunt in mijn oren. 'Nee, Ella, je begrijpt het niet... Ik denk...'

'Wat?' Ze pakt mijn hand vast. Ze geeft me een kneepje. 'Wat dan?'

'Ik denk dat mijn vader haar iets aandoet.'

KENJI

We rennen allemaal zo hard als we kunnen.

De basis is niet ver hiervandaan en we maken de beste kans door gewoon te voet te gaan. Maar zodra we ons in de open lucht bevinden, wordt de hele groep – Castle, Winston, de gewonde Brendan, Ian, Alia, Lily en ikzelf – onzichtbaar. Iemand roept een hijgend dankjewel in mijn richting, maar ik ben niet degene die ervoor gezorgd heeft.

Ik bal mijn vuisten.

Nazeera.

Mijn hoofd tolt nog na de afgelopen paar dagen met haar. Ik had haar nooit moeten vertrouwen. Eerst haat ze me, daarna haat ze me nog net iets meer en opeens besluit ze dat ik blijkbaar toch geen klootzak ben en wil ze vrienden zijn? En ik ben er nog in getrapt ook. Wat ben ik toch een onvoorstelbare idioot. Ze heeft me die hele tijd bespeeld. Dat meisje duikt zomaar opeens op, bootst op magische wijze mijn exacte bovennatuurlijke gave na en dan – net als ze doet alsof ze beste vriendinnen is met Juliette – worden wij in een hinderlaag gelokt tijdens het symposium en vermoordt Juliette min of meer zeshonderd man?

Echt niet. Bullshit.

Dit was echt geen toevallige samenloop van omstandigheden.

Juliette ging naar dat symposium omdat Nazééra haar aanspoorde.

Nazeera overtuigde Juliette dat het de juiste zet zou zijn. En dan, vijf seconden voordat Brendan wordt neergeschoten zegt Nazeera tegen me dat ik moet vluchten? En dat we precies dezelfde gave hebben?

Bullshit.

En dan te bedenken dat ik me heb laten afleiden door een knap gezicht. Ik had Warner op zijn woord moeten geloven toen hij zei dat ze iets verborgen hield.

Warner.

God. Ik weet niet eens wat er met hem is gebeurd.

Zodra we de basis bereiken, wordt onze onzichtbaarheid opgeheven. Ik weet niet zeker of dat betekent dat Nazeera een andere kant op is gegaan, maar we kunnen ons tempo geen moment vertragen om daarachter te komen. Snel projecteer ik een nieuwe laag onzichtbaarheid om ons team heen; ik hoef hem alleen maar lang genoeg in stand te houden tot we een veilige plek hebben bereikt, en terugkeren op de basis is niet voldoende. De soldaten zullen vragen stellen, en op dit moment beschik ik niet over de antwoorden die zij willen horen.

Ze zullen razend zijn.

We bereiken, als groep, de veertiende verdieping, onze thuisbasis in Sector 45. Warner heeft deze etage nog maar net voor ons laten verbouwen. Hij heeft de hele bovenste verdieping leeggeruimd om ons een hoofdkwartier te geven – we zijn nog niet eens helemaal gesetteld en nu al loopt alles in het honderd. Ik mag hier van mezelf nu ook helemaal niet over nadenken. Nog niet.

Het maakt me kotsmisselijk.

Als we met z'n allen in de grootste gemeenschappelijke ruimte verzameld zijn, tel ik de aanwezigen. Alle oorspronkelijke, overgebleven leden

van Omega Point zijn er. Adam en James komen bij ons om te horen wat er gebeurd is en Sonya en Sara blijven lang genoeg om alle informatie op te vangen voor ze Brendan meenemen naar de medische vleugel. Winston verdwijnt achter hen aan de gang in.

Juliette en Warner laten zich niet zien.

Haastig delen we onze versies van wat we gezien hebben met elkaar. Het duurt niet lang om te bevestigen dat we in principe allemaal ooggetuige waren van hetzelfde: bloed, verminking, vermoorde lichamen en toen ineens... ineens was het een minder bloederige versie van hetzelfde. Niemand anders lijkt even verbijsterd als ik over die vreemde wending, want, zoals Ian zegt: 'Er gebeuren hier constant rare, bovennatuurlijke dingen, zo gek is dat niet.' Maar, en belangrijker nog:

Niemand heeft gezien wat er met Warner en Juliette is gebeurd.

Niemand, behalve ik.

Een paar seconden staren we elkaar allemaal aan. Mijn hart bonst en voelt zwaar in mijn borst. Ik heb het idee dat ik in de fik sta, vlammend van verbolgenheid.

Ontkenning.

Alia is de eerste die iets zegt. 'Je denkt toch niet dat ze dood zijn, hè?'

Ian zegt: 'Waarschijnlijk wel.'

Ik spring overeind. 'HOU OP. Ze zijn niet dood.'

'Hoe kun je daar zo zeker van zijn?' vraagt Adam.

'Ik zou het weten als ze dood waren.'

'Wat? Hoe...'

'Ik zou het gewoon weten, oké?' val ik hem in de rede. 'Ik zou het weten. En ze zijn niet dood.' Ik adem diep in om te kalmeren. 'We gaan niet in paniek raken,' zeg ik zo rustig mogelijk. 'Er moet een logische verklaring zijn. Mensen verdwijnen niet zomaar, toch?'

Iedereen staart me aan.

‘Je weet wat ik bedoel,’ bijt ik hun geïrriteerd toe. ‘We weten allemaal dat Juliette en Warner er niet gewoon ineens samen vandoor zijn gegaan. Voor het symposium spraken ze nauwelijks een woord met elkaar. Dus het lijkt me het meest logisch dat ze zijn ontvoerd.’ Ik wacht even. Kijk nogmaals rond. ‘Ja, toch?’

‘Of gedood,’ zegt Ian.

‘Als je zo doorgaat, Sanchez, dan kan ik je garanderen dat er vanavond ten minste één dode te betreuren valt.’

Ian zucht diep. ‘Luister, ik zeg dit niet om de klootzak uit te hangen. Ik weet wat je een hechte band met hen had. Maar laten we realistisch blijven: ze waren niet erg hecht met de rest van ons. En misschien ben ik daardoor minder emotioneel betrokken, maar het maakt me ook wat nuchterder.’

Hij wacht even en geeft me de tijd om te reageren.

Dat doe ik niet.

Ian zucht opnieuw. ‘Wat ik bedoel te zeggen is dat je emoties misschien je beoordelingsvermogen in de weg staan. Ik weet dat je wil dat ze niet dood zijn, maar de kans dat ze wél dood zijn is gewoon heel erg groot. Warner heeft Het Herstel verraden. Het verbaast me dat ze niet al veel eerder hebben geprobeerd hem te vermoorden. En Juliette... Ik bedoel, dat lijkt me duidelijk, toch? Ze heeft Anderson vermoord en zichzelf uitgeroepen tot opperbevelhebber van Noord-Amerika.’ Hij trekt zijn wenkbrauwen op in een veelzeggend gebaar. ‘Die twee vormen al maanden een doelwit.’

Mijn kaakspieren spannen zich. Ontspannen zich. Spannen zich weer.

‘Dus,’ zegt Ian zacht. ‘We moeten verstandig zijn. Als ze dood zijn, moeten we nadenken over onze volgende stappen. Waar gaan we naartoe?’

‘Wacht... Hoe bedoel je?’ vraagt Adam terwijl hij naar voren leunt.

‘Hoezo volgende stappen? Denk je dat we moeten vertrekken?’

‘Zonder Warner en Juliette denk ik niet dat we hier veilig zijn.’ Lily pakt Ians hand vast in een gebaar van emotionele steun waar ik gewelddadig van word. ‘De soldaten hebben hun trouw gezworen, met name aan Juliette. Zonder haar denk ik niet dat ze ons ook maar ergens in zullen volgen.’

‘En als Het Herstel Juliette heeft laten vermoorden,’ voegt Ian daaraan toe, ‘dan lijkt me dat duidelijk alleen nog maar het begin. Ze kunnen elk moment hier zijn om Sector 45 op te eisen. Als we dit willen overleven, moeten we eerst bedenken wat het beste is voor ons team. Aangezien wij de meest voor de hand liggende volgende doelwitten vormen, denk ik dat we moeten maken dat we weggkomen. En snel ook.’ Even blijft hij stil. ‘Misschien vanavond al.’

‘Bro, ben je nou helemaal gestoord?’ Ik laat me veel te hard op mijn stoel vallen en ik heb het gevoel dat ik het zou kunnen uitschreeuwen. ‘We kunnen ’m niet zomaar smeren. We moeten naar hen op zoek gaan. We moeten nu meteen een reddingsmissie op touw zetten!’

Iedereen gaapt me alleen maar aan. Alsof ik degene ben die is doorge-draaid.

‘Castle?’ zeg ik en ik doe een – mislukte – poging de verbittering uit mijn stem te houden. ‘Hebt u hier misschien nog iets aan toe te voegen?’

Maar Castle zit onderuitgezakt op zijn stoel. Hij staart omhoog naar het plafond, naar niets. Hij ziet er verdoofd uit.

Ik krijg niet de kans om daar lang bij stil te staan.

‘Kenji,’ zegt Alia opeens. ‘Het spijt me, maar Ian heeft gelijk. Ik geloof niet dat we hier nog langer veilig zijn.’

‘Wij gaan nergens heen,’ zeggen Adam en ik dan precies tegelijkertijd.

Ik draai me verbaasd naar hem om. Hoop schiet snel en krachtig door

mijn lijf. Misschien voelt Adam toch nog meer voor Juliette dan hij laat merken. Misschien zal Adam ons allemaal nog versteld doen staan. Misschien houdt hij eindelijk op zich te verbergen, zich schuil te houden op de achtergrond. *Misschien, denk ik, is Adam weer terug.*

‘Dank je,’ zeg ik en ik wijs naar hem om iedereen duidelijk te maken: *Zien jullie dat? Dat is nou loyaliteit.*

‘James en ik vluchten niet meer,’ zegt Adam, en zijn ogen worden killer terwijl hij praat. ‘Ik begrijp het als jullie vertrekken, maar James en ik blijven hier. Ik was een van de soldaten van Sector 45. Ik heb op deze basis gewoond. Misschien krijg ik wel immuniteit.’

Ik frons. ‘Maar...’

‘James en ik gaan hier niet meer weg,’ zegt Adam. Luid. Onwrikbaar. ‘Maken jullie je plannen maar zonder ons. Wij moeten het toch voor gezien houden voor vandaag.’ Adam staat op en draait zich om naar zijn broertje. ‘Het is tijd om naar bed te gaan.’

James staart naar de grond.

‘James,’ zegt Adam met een licht waarschuwend toon in zijn stem.

‘Ik wil blijven luisteren,’ zegt James terwijl hij zijn armen over elkaar slaat. ‘Ga jij maar vast zonder mij slapen.’

‘James...’

‘Maar ik heb een theorie,’ zegt de tienjarige. Hij spreekt het woord ‘theorie’ uit alsof het spiksplinternieuw voor hem is, alsof het een interessante klank is in zijn mond. ‘En die wil ik aan Kenji vertellen.’

Adam ziet er zo gespannen uit dat de verkrampste spieren in zijn schouders zelfs mij stress bezorgen. Ik denk dat ik hem te weinig aandacht heb gegeven, want tot op dit moment heb ik me niet gerealiseerd dat Adam er veel slechter uitziet dan alleen maar moe. Hij ziet er afgepeigerd uit. Alsof hij elk moment kan instorten of in twee stukken kan breken.

James vangt mijn blik op aan de overkant van de kamer. Zijn ogen staan groot en gretig.

Ik zucht.

‘Wat voor theorie is dat dan, jochie?’

James’ gezicht begint te stralen. ‘Nou, ik dacht dus: misschien was al dat gedoe met die nepdoden wel gewoon bedoeld als afleiding.’

Ik trek een wenkbrauw op.

‘Ik bedoel, voor als iemand Warner en Juliette wilde ontvoeren,’ gaat James verder. ‘Weet je? Dat zei je net zelf nog. Als je dan zoiets veroorzaakt, vormt dat een perfecte afleiding, toch?’

‘Eh. Ja,’ zeg ik en ik frons. ‘Ik denk het wel. Maar waarom zou Het Herstel een afleidingsmanoeuvre nodig hebben? Sinds wanneer doen die ooit geheimzinnig over wat ze willen bereiken? Als een opperbevelhebber Juliette of Warner wil meenemen, bijvoorbeeld, dan komen ze toch gewoon aanzetten met een godvergeten groot bataljon soldaten om te pakken wat ze maar willen hebben?’

‘Let op je taalgebruik,’ zegt Adam woest.

‘O, sorry. Ik schrap het woord “godvergeten” uit mijn verklaring, edelachtbare.’

Adam schudt zijn hoofd. Hij ziet eruit alsof hij me wil wurgen. Maar James glimlacht, en dat is eigenlijk het enige wat ertoe doet.

‘Nee. Ik denk niet dat ze zomaar binnenstormen, zeker niet met zo veel soldaten,’ zegt James met een heldere blik in zijn blauwe ogen. ‘Niet als ze iets te verbergen hebben.’

‘Denk je dat ze iets te verbergen hebben?’ Nu is het Lily die iets zegt. ‘Voor óns?’

‘Ik weet het niet,’ zegt James. ‘Soms houden mensen dingen achter.’ Hij werpt een pijlsnelle blik op Adam als hij dat zegt – een blik die mijn

hartslag meteen in een hogere versnelling brengt van angst – en ik wil er net op reageren, maar Lily is me voor.

‘Nou ja, dat is natuurlijk mogelijk,’ zegt ze. ‘Maar Het Herstel staat er niet om bekend dat het zich zorgen maakt om de indruk die ze wekken. Ze zijn lang geleden al gestopt met doen alsof ze iets geven om de publieke opinie. Ze rijden mensen op straat al omver omdat ze daar domweg zin in hebben. Ik geloof niet dat ze er echt mee bezig zijn dingen voor ons te verbergen.’

Castle lacht, en hard ook. We draaien ons allemaal om en staren hem aan. Ik ben opgelucht dat hij ergens op reageert, maar hij lijkt nog steeds in gedachten verzonken. Hij ziet er kwaad uit. Ik heb Castle eigenlijk nooit echt kwaad gezien.

‘Ze verbergen een hele hoop voor ons,’ zegt hij bits. ‘En voor elkaar.’ Na een lange, diepe zucht komt hij eindelijk overeind. Hij glimlacht vermoeid naar de tienjarige in de kamer. ‘James, je bent een wijze jongeman.’

‘Dank u,’ zegt James en hij kijkt knipperend naar hem op.

‘Castle? Meneer?’ Mijn stem klinkt luider dan ik wilde. ‘Wilt u ons alstublieft uitleggen wat hier in godsnaam aan de hand is? Weet u soms meer?’

Castle zucht. Hij wrijft met vlakke handpalm over de stoppels op zijn kin. ‘Vooruit, Nazeera,’ zegt hij, terwijl hij zich omdraait naar een lege plek, alsof hij tegen een geest praat. ‘Ga je gang.’

Als Nazeera als uit het niets verschijnt, ben ik niet de enige die nijdig is. Oké, misschien ben ik wel de enige die nijdig is.

Maar alle anderen kijken op z’n minst verbaasd.

Ze staren naar haar, naar elkaar en daarna draaien ze zich om en staren ze met z’n allen – allemáál – naar mij.

‘Bro, wist jij hiervan?’ vraag Ian.

Ik kijk hem nors aan.

Onzichtbaarheid is mijn ding. Mijn ding, verdomme.

Niemand heeft me ooit gezegd dat ik dat met iemand moest delen.

Vooraf niet met iemand als Nazeera, een leugenachtig, manipulatief...

Beeldschoon... Adembenemend mooi meisje.

Shit.

Ik draai me om en staar naar de muur. Ik mag me niet meer door haar laten afleiden. Ze weet dat ik haar leuk vind – mijn verliefdheid is blijkbaar overduidelijk voor iedereen binnen een straal van vijftien kilometer, als ik Castle mag geloven – en ze heeft haar voordeel gedaan met mijn dwaasheid.

Slim. Ik kan de tactiek wel waarderen.

Maar dat betekent dus ook dat ik op mijn hoede moet blijven als ze in de buurt is. Dat ik niet meer moet staren. Niet meer moet dagdromen over haar. Niet meer moet denken aan hoe ze naar me keek toen ze glimlachte. Of hoe ze lachte, alsof ze het echt meende, op diezelfde avond dat ze tegen me tekeerging omdat ik zo verbaasd was haar te zien zonder hoofddoek om haar haar. Die, trouwens...

Ik geloof niet dat het echt zo geschift was dat ik me hardop afvroeg hoe het kon dat de dochter van een opperbevelhebber ermee weg kwam om tegen de wettelijke voorschriften in een hoofddoek te dragen. Ze vertelde me later dat ze de hoofddoek zo af en toe draagt als een symbool, dat ze hem niet de hele tijd kan dragen omdat het verboden is. Maar toen ik dat opmerkte, kreeg ik ervan langs. En niet zo'n beetje ook. Vervolgens kreeg ik een veeg uit de pan omdat ik in de war was.

Ik ben nog stééds in de war.

Ze bedekt haar haar nu ook niet, maar dat lijkt verder niemand geregistreerd te hebben. Misschien hebben ze haar al eerder zo gezien. Misschien heeft iedereen, behalve ik, dat gesprek al met haar gevoerd en hebben ze al

gehoord dat ze hem alleen maar af en toe draagt.

Stiekem, als haar vader even niet keek.

‘Kenji,’ zegt ze, met een stem zo schel dat ik opkijk en haar aanstaar, ondanks mijn eigen zeer expliciete bevel aan mezelf om mijn ogen op de muur gericht te houden. Ik heb maar twee seconden oogcontact nodig voordat mijn hart zichzelf voor zijn kop slaat.

Die mond. Die ogen.

‘Ja?’ Ik sla mijn armen over elkaar.

Ze kijkt verbaasd, alsof ze niet had verwacht dat ik van streek zou zijn, en het kan me niks schelen. Ze mag best weten dat ik nijdig ben. Ik wil dat zij begrijpt dat onzichtbaarheid mijn ding is. Dat ik ook wel weet dat ik kleinzerig doe, maar dat het me niets kan schelen. Bovendien vertrouw ik haar niet. En wat is dat toch dat die kinderen van de opperbevelhebbers er allemaal zo supergoed uitzien? Het is bijna alsof ze dat expres zo hebben gedaan, alsof ze hun kinderen hebben gekweekt in een reageerbuis of zo.

Ik schud mijn hoofd om het leeg te maken.

Voorzichtig zegt Nazeera: ‘Ik denk dat je maar beter kunt gaan zitten.’

‘Dit gaat prima zo.’

Ze fronst. Een seconde lang ziet ze er zelfs bijna gekwetst uit, maar voordat ik de kans heb me daar schuldig over te voelen, haalt ze haar schouders op. Ze draait zich om.

En wat ze dan zegt splijt me bijna doormidden.